

<i>preek</i>	22 maart 2026
<i>thema</i>	Hoop op God
<i>tekst</i>	Johannes 11:41b: 'Vader, ik dank u dat u naar mij luistert!'
<i>liturgie:</i>	Nog voordat je bestond, kende Hij je naam (Opwekking 599)
<i>begroeting</i>	
<i>kindermoment</i>	kinderlied: Stem op Jezus (Marcel en Lydia Zimmer; https://www.youtube.com/watch?v=NMVZ_sask7Q)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>gebed</i>	Liedboek 868:2 (Lof zij de Heer, Hij omringt met zijn liefde uw leven)
<i>lezen Johannes 11:1-7,17-27 BGT</i>	
<i>preek</i>	luisterlied: Vanuit de diepte roep ik U (Opwekking 840, naar Psalm 130; https://youtu.be/7DbFZ4h2Ndc?si=Omp5zFpnl6KSvRi5)
<i>gebedspunten</i>	Wie op Jakobs God blijft bouwen, kent geluk (DNP Psalm 146:3,4)
<i>gebed afsluiten met</i>	Onze Vader in de hemel, U staat zorgzaam om ons heen (Liedboek 1006)
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	
<i>geloofsbelijdenis van Nicea</i>	In Christ alone my hope is found (Opwekking 575 origineel)
<i>zegen</i>	

'Opa', zei Robin een keer na het bidden, 'je zegt bij het bidden soms: "in Jezus' naam"; en soms zeg je bij het bidden: "om Jezus' wil". Wat is het verschil?'

Ik vond die vraag heel bijzonder, want Robin was nog maar zeven jaar toen ze dat vroeg. Ze hoort alleen bij ons hoe er gebeden wordt. Maar blijkbaar hoort ze het *echt*, en toen viel haar dus een verschil op. Dat maakte die vraag bijzonder.

Ik vond die vraag moeilijk want ik had er nooit echt over nagedacht. Ik heb beide vormen eigenlijk gewoon overgenomen van anderen: van de gebeden van mijn ouders, van de gebeden op school, van de gebeden in de kerk ... En nu vroeg dat meisje ineens naar het verschil. Oef!

Ik zei: 'Robin, eigenlijk is er geen verschil.'

Op dat moment wist ik niet veel meer te zeggen dan dat. Daar baalde ik van. Wat zou het fijn zijn als je op zo'n moment heel kort en heel eenvoudig uitleg zou kunnen geven aan je kleindochter van zeven. Maar dat zat er toen niet in.

Ik denk nog steeds dat er eigenlijk geen verschil is tussen beide vormen.

Twee voorbeelden om dat verder duidelijk te maken.

Als je iets bereiken wilt bij Jan maar die kent jou niet, dan helpt het als je kunt zeggen: 'Carla heeft me geadviseerd om contact met jou te zoeken.' Jan weet dan dat het goed zit want Jan werkt nauw samen met Carla. *Carla* is jouw bruggetje naar Jan. En zo is *Jezus* jouw bruggetje naar God. Dat is bidden "in Jezus' naam".

Bij bidden "om Jezus' wil", moest ik denken aan wat één van onze zoons een keer vertelde over de middelbare school. Als je te laat was, moest je je melden bij de conciërge; hij bepaalde of het 'wettig' of 'onwettig' was. Onze zoon kreeg altijd onwettig, behalve als hij met zijn zus samen was. Zij zei dan stralend tegen de conciërge: 'Ja, ik ben te laat!' En de conciërge gaf haar direct wettig. Onze zoon zei dan: 'En ik ben met haar mee!' Hij kreeg dan ook wettig. Hij lifte als het ware mee met zijn zus. En zo mogen wij meeliften met Jezus: God zegt 'ja' tegen Jezus en wij zijn met Jezus mee dus God zegt tegen ons ook 'ja'. Dat is bidden "om Jezus' wil".

Steeds doe je in je gebed een beroep op Jezus.

In het evangelie van Johannes vind je een paar gebeden van Jezus zelf.

Een heel lang gebed van Jezus staat in Johannes 17.

Jezus bidt dat gebed vlak voor ze Hem gevangen nemen. Hij bidt in bijzijn van zijn leerlingen, hardop, want zij mogen horen hoe Hij tegen zijn Vader praat. Zij mogen horen hoe Hij met zijn Vader spreekt over zijn grote inzet: over hoe Hij daarbij gedreven wordt door liefde en door ontzag:
door *liefde* voor zijn mensen die Hij wil beschermen en
door *ontzag* voor zijn Vader die Hij wil eren.

Vandaag staat een ander gebed van Jezus centraal, een heel kort gebed: 'Vader, ik dank u dat u naar mij luistert!'

Als God altijd naar zijn Zoon luistert, dan had Jezus veel eerder kunnen bidden.

Toen ze Hem kwamen vertellen dat zijn goeie vriend ziek was, *toen* al had Hij kunnen bidden: 'Vader, ik dank u dat u naar mij luistert!' Vervolgens had Hij *toen* al tegen de boodschapper kunnen zeggen: 'Ga maar weer naar huis want mijn vriend is al weer beter.'

Maar dat deed Jezus niet.

Hij liet de boodschapper in z'n eentje teruggaan naar Betanië; Hij ging niet mee. Hij liet Maria en Marta dus lelijk in de steek. 'Waarom is Jezus niet met je mee gekomen? Wat zei Hij toen Hij hoorde over Lazarus?' De boodschapper kon aan de twee zussen geen hoop geven. Wat zal dat verschrikkelijk zijn geweest. Lazarus was ziek en Jezus was niet meegekomen om zijn vriend beter te maken. Ze zagen hoe Lazarus steeds verder achteruit ging. Na een paar dagen moesten ze hem laten gaan. Hij stierf want Jezus deed niets; Hij was er niet.

Wat een ellende.

Daar lopen wij ook zo vaak tegenaan. Dat iemand ziek wordt, dat we voor de zieke bidden, dat we samen met de zieke naar de dokter gaan, dat we alles voor hem of haar doen wat we kunnen, dat we de zieke opzoeken in het ziekenhuis of in het verpleeghuis; dat de ziekte als het ware je dagtaak is. Wat doet het leven dan machtig pijn. Wat een geworstel. En als na een lange lijdensweg iemand eindelijk sterft, is het zo dubbel als wat: aan het lijden is een einde gekomen, de pijn is voorbij en dat zorgt voor opluchting; maar tegelijk zie je de lege plek, de lege stoel, het lege bed; het is voorbij en dat is verdrietig want je mist het contact, je mist de lach van de ander en je mist zelfs de traan van de ander; het is stil.

Die ellende doet Jezus heel erg pijn.

Als Hij een paar dagen later (veel te laat) in Betanië is, raakt het Hem dat zijn vriend gestorven is. Het verdriet van de twee zussen wordt Hem te machtig. Hij houdt zo van hen! Hij kan het niet hebben dat ze moeten huilen om hun broer. Al die mensen die mee verdrietig zijn om de dood van Lazarus ... Het is mooi dat ze er zijn en dat ze met Marta en Maria treuren, maar het doet Hem ook pijn dat zoveel mensen getroffen worden door de dood! De dood maakt Hem boos. Hij *kan* het niet verdragen dat mensen moeten sterven en Hij *wil* het niet verdragen. Hij heeft het er helemaal mee gehad.

Dat doet me goed.

Het doet me goed dat Jezus zo'n verdriet heeft over de dood en daar zo boos over is. De dood is een vijand, een machtige vijand die aangepakt moet worden, die verslagen moet worden.

Toch blijft de vraag hangen: Waarom moest Lazarus sterven? Waarom kwam Jezus pas in actie toen het te laat was?

Jezus legt zelf uit waarom. Maar ik blijf het moeilijk vinden.

Eén ding weet ik zeker: Jezus wil je daarmee niet ontmoedigen om Hem te hulp te roepen. Jezus wil je daarmee niet leren dat bidden geen zin heeft omdat Jezus toch gewoon zijn eigen gang gaat. Je mag Jezus te hulp roepen. Bidden heeft altijd zin. Ik hoop dat je contact zoekt met zijn Vader! in alles wat je meemaakt! Gebruik Jezus maar als bruggetje naar zijn Vader! Je mag meeliften met de liefde die de Vader voor zijn Zoon heeft!

Wat ik er ook over zeg, de vraag *blijft*: Waarom bad Jezus niet veel eerder?

Er komt voor mij een nieuwe vraag overheen: Waarom bidt Jezus alsnog?

Voor Marta is het niet nodig.

Als ze hoort dat Jezus eraan komt, gaat ze Hem direct tegemoet. Maria niet; Maria blijft thuis; het lijkt erop dat zij de ontmoeting met Jezus nog niet aankan. Alleen Marta gaat Jezus tegemoet.

Gaat ze Jezus iets verwijten?

Je hebt het idee dat ze daar alle redenen toe heeft. *Deze ellende. Dit verdriet.* Waarom heeft Jezus het niet voorkomen? Misschien denk jij dat ook, zeker als je van het ene verdriet in het andere verdriet tuimelt, verdriet om jezelf, verdriet om mensen van wie je houdt, verdriet om ruzies in het klein, verdriet om grootschalig geweld, verdriet om alle pijnlijke momenten van het leven. Jezus kan alles toch voorkomen? God kan toch gezondheid geven? en een mooi leven? en vrede? Hij *beloofd* het zelfs. Waarom doet Jezus dan niets? Waarom laat God het dan allemaal gebeuren? Marta zou het Jezus voor de voeten kunnen werpen. Haar broer is dood. Waarom is Jezus niet te hulp geschoten? direct? toen het nog kon?

Van Marta hoor je geen verwijten.

Ze heeft samen met haar zus Jezus te hulp geroepen. Hij kwam niet. Ze weet zeker dat het allemaal anders was gegaan als Jezus wel gekomen was. En *toch* vertrouwt ze op Jezus, ook nu haar broer al vier dagen in zijn graf ligt. Er komen geen verwijten. Mensen om haar heen komen wel met verwijten tegen Jezus, maar Marta niet, terwijl ze daar voor je gevoel alle redenen toe heeft.

Ze belijdt haar geloof.

Ze zegt tegen Jezus: 'God zal alles doen wat u hem vraagt.'

Ze verwacht niet dat Jezus nu direct een einde maakt aan haar verdriet door Lazarus nu direct uit de dood te laten opstaan. Integendeel. Als Jezus even later opdracht geeft om de steen voor de opening van het graf weg te halen, dan strubbelt ze tegen. 'Dat is beter van niet', zegt ze, 'want het lichaam stinkt'.

Ze gelooft dat haar broer veilig is, ook al is hij gestorven. Ze weet zeker dat hij zal opstaan, op de laatste dag van deze wereld. Daar kijkt ze naar uit. Nooit meer tranen, nooit meer pijn, want we zullen met God leven, in zijn nabijheid, voor altijd. Daar verlangt ze naar. En dat zorgt ervoor dat ze (zelfs op dat heftige moment vlak na de dood van haar broer) God niet van zich af duwt en Jezus niet de rug toekeert,

maar zich in al haar verdriet vol vertrouwen op Jezus richt en vol verlangen uitziet naar God.

Jezus bevestigt haar in haar geloof.

Wie in Jezus gelooft en sterft, *zal leven*. En wie leeft en in Jezus gelooft, *kan niet sterven*.

Dat vind ik moeilijk te bevatten terwijl ik alle tijd heb om deze woorden van Jezus rustig te lezen en tot me door te laten dringen.

Wie in Jezus gelooft en sterft, *zal leven*. En wie leeft en in Jezus gelooft, *kan niet sterven*.

Misschien kan Marta het ook niet bevatten, maar ze gelooft het. Ze beseft dat Lazarus *zal leven*. En ze beseft dat zij en haar zus *niet kunnen sterven*. Hoe dat precies zit, dat weet ze niet. Maar ze weet één ding heel zeker: de dood is tijdelijk; Jezus is eeuwig. Ze vertrouwt op Jezus, de Zoon van God. Van dat vertrouwen getuigt ze. Wat een getuigenis van een vrouw in de rouw!

Daar zou het verhaal kunnen stoppen. En toch komt Jezus alsnog met een gebed.

Bij het geopende graf bidt Hij: 'Vader, ik dank u dat u naar mij luistert!' Waarom doet Hij dat?

Jezus' gebed is blijkbaar nodig voor zijn tijdgenoten.

Zij moeten *horen* hoe sterk de band is tussen Jezus en God. Daarom vraagt Jezus niet aan God: 'luister alstublieft naar Mij'. Nee, Hij is al bij voorbaat dankbaar voor zijn Vader die naar Hem luistert.

De mensen bij het geopende graf moeten *zien* hoe intiem de band is tussen deze Zoon en zijn Vader. Daarom volgt op het korte gebed van Jezus een hele eenvoudige actie: Jezus roept Lazarus naar buiten alsof hij in zijn graf een dutje gedaan heeft en nu weer wakker is.

Velen horen het; velen zien het; velen gaan Jezus volgen; velen brengen dank aan de Eeuwige, ze brengen dank aan de Heilige, ze brengen dank aan de Vader die Jezus naar hen toe had gestuurd.

Met dit gebed bemoedigt Jezus ons.

Je mag Jezus te hulp roepen. Bidden heeft altijd zin. Je mag steeds weer contact zoeken met zijn Vader! in alles wat je meemaakt! Je mag Jezus als bruggetje naar zijn Vader gebruiken! Je mag meeliften met de liefde die de Vader voor zijn Zoon heeft!

Hoop op God, op Hem alleen.

Houd moed, Hij redt je tekens weer:
volkomen en voorgoed verzoend
door Christus, de verrezen Heer!
(Opwekking 840).